

Nič jih ne more presenetiti

V sredini avgusta so slavili svoj praznik vojaki – budni čuvaji naših meja. Slavili so povsod od Rateč do Gevgelije, hkrati pa, tako kot vedno, vestno opravljali svoje vsakdanje dolžnosti. O njihovi nenehni budnosti in pripravljenosti se bo kaj lahko prepričal vsak, ki bi ga kakorkoli zamikala nedotakljivost naših meja. Pri vestnem izpolnjevanju nadvse pomembnih nalog prav nič ne zaostajajo tudi vojaki, ki varujejo meje naše občine z republiko Avstrijo. Prej nasprotno!

Pri vsakdanjem delu jim ničesar ni pretežko, odlično pripravljenost pa so znali obogatiti z resničnim tovarištvom in prijateljstvom. Uspešni pa niso le pri izvrševanju svojih nalog, vsak trenutek prostega časa znajo koristno in prijetno uporabiti. Dokaz za to sta že obe karavli, o njihovi nesebični pomoči pa bi vedeli povedati največ prebivalci Solčavskega in predvsem gospodarji na bližnjih višinskih kmetijah. Ni redko, ko vojaki v svojem prostem času pridno pomagajo „sosedom“ pri spravilu sena, v hlevih pri živini in pri ostalih vsakodnevnih kmečkih delih.

Vojaki iz obeh karavli so se v nedeljo, na dan pred praznikom, srečali z mladimi iz Mozirja, Solčave in s taborniki iz Opatije, ki so si kotiček za svoje taborjenje izbrali v Logarski dolini. V prijetnem okolju vzorno urejene karavle je okrog 150 mladih bučno spodbujalo igralce, ki so se na novem igrišču podili za okroglim usnjem. Gostitelji v tem primeru niso bili preveč „gostoljubni“ in so si priigrali prvo mesto. Predstavniki občinske TTKS Mozirje so jim v spomin na srečanje podarili športno opremo.

Na dan graničarjev jih je prvi obiskal in jim čestital za praznik general Gracijan Škrk. Kasneje se mu je pridružila še delegacija skupščine občine Mozirje, družbenopolitičnih organizacij, milice in krajevne skupnosti Solčava. Hkrati s čestitkami so vojaki prejeli še spominska in

praktična darila in zagotovilo o pomoči, ki jo potrebujejo za dokončno ureditev okolja karavle.

Vojaki so se tudi tokrat izkazali kot gostitelji. Gamsova juha in vojaški pasulj sta vsem navse teknila. Ko so se obisku pridružili še mladi iz Solčave je eden od vojakov raztegnil mehove na svoji harmoniki in dvignil mlade na ples. Dan se je kar prekmalu nagnil proti večeru in obiskovalci so se s pristrnim nasvidenje poslovili.

Vojaki so ob slovesu izrazili željo, da bi sodelovanje še razširili, ne samo z ZSMS s katero res dobro sodelujejo, ampak tudi z vsemi ostalimi dejavniki v občini. Na tem področju se bomo morali vsi še posebej potruditi. Vojaki pri Sv. Duhu in v Logarski dolini si to tudi zaslužijo. Tudi tokrat so namreč obi-

skovalci lahko le pritrdili generalovim besedam, ki je dejal, da

so to odlični vojaki, ki jih ne more ničesar presenetiti.

Le kdo bi se izmaknil budnemu očesu naših graničarjev

Temeljite priprave na kongres

V Gornjem gradu so se 22. julija zbrali na rednem letnem zboru člani aktiva borcev NOV sozda STIK Mozirje. Od 113 članov se jih je na zboru zbralo 70. Po otvoritvenem pozdravu in opravljenem formalnem delu zbora je dosedanji predsednik upravnega odbora aktiva Anton Pirečnik, prebral obširno poročilo o delu aktiva v preteklem letu.

Že iz poročila je razvidno, razprava po njem je to le potrdila, da so se borci v minulem obdobju več ali manj uspešno spoprijeli s številnimi problemi in nalogami, med katerimi je bilo nekaj takih, ki se neposredno nanašajo na sedanje delo in življenje borcev NOV in na njihovo socialno varnost. Sem nedvomno spadajo posamezne izjave republiških in zveznih funkcionarjev ter nekateri članki v dnevnem časopisu, ki malodane omalovažujejo ves boj in napore borcev v času druge vojne.

Tu je na prvem mestu članek ki ga je objavilo ljubljansko Delo in v katerem se omenja možnost, da naj ne bi dvojne dobe štel v pokojninsko dobo, ali pa bi jo štel le enojno. Kot utemeljitev članek navaja tudi izjavo pomočnika predsednika zveznega komiteja za vprašanja borcev in vojaških invalidov, ki pravi, da je med borci, ki so sedaj v delovnem razmerju veliko takih, ki so stari 50 let, so končali fakulteto ali višjo šolo in so sedaj na višku življenjskih in delovnih moči. Kakršenkoli komentar gotovo ni potreben. Nič manj pomemben ni verjetno tudi problem odvzema delovne dobe borcem, ki so bili prisilno mobilizirani v nemško in madžarsko vojsko in so se kasneje vključili v NOB. Sem sodi še vprašanje brezplačnega zdravljenja borcem zavezniške vojske, ki imajo priznana dvojno dobo, nimajo pa statusa borca, rešiti bo treba vprašanje zaščite bork in borcev, ki so v NOV vstopili po kapitulaci-

ji Italije in najkasneje v prvem polletju 1944 kot mladoletniki (moški do 15. in ženske do 18. leta starosti), pa tudi predlog dr. Kornhauserjeve, da naj bi delovno dobo žensk izenačili z delovno dobo moških „ni od muh“. Enotno mnenje udeležencev zbora je, da se morajo prav zaradi teh in drugih vprašanj v pripravi na 8. kongres ZZB NOV še posebej potruditi in vse probleme na kongresu tudi učinkovito rešiti.

Na zboru so se tudi dogovorili, da se bodo novi samoupravni organiziranosti lesarjev in gozdarjev prilagodili tudi borci. Namesto dosedanjega skupnega aktiva bodo v vsaki delovni organizaciji ustanovili svoj aktiv, na ravni sestavljene organizacije STIK pa bodo ustanovili koordinacijski odbor, ki bo usklajeval delo in STIK-ove borce zastopal navzven, kar je v pripravi na kongres še zlasti pomembno.

FRANC PLESNIK

Narava in fotografija

Lovska zveza Slovenije je leta 1973 ustanovila foto-kino klub DIANA (boginja lova). V njem so se združili (sprva redki) lovci, ki so namenili puško za fotoaparatz namenom, da obvarujejo našo krvavečo mati naravo vsaj takšno kakršna je in da prikažejo življenje divjadi širokemu krogu ljudi. „Fotolov“ (Slovenci še vedno nimamo ustreznega izraza za fotografijo narave s posebnim poudarkom na fotografiranju divjadi) se je kot vsebinsko bogata in umetniško izpovedna dejavnost kmalu razširila tudi med ostalimi ljubitelji narave, med biologi, zdravniki, gozdarji, skratka med ljudmi, ki imajo čut odgovornosti do sočloveka. Kmalu je bila ustanovljena tudi sekcija za Savinjsko dolino v Nazarjah. Čeprav se je ukvarjala s smešnim problemom – premajhnim številom članstva, je uspešno delovala v ožjem in širšem slovenskem prostoru. Njeni člani so se na raznih razstavah (razstave slovenske naravoslovne fotografije v Ljubljani) uspešno predstavili in prejeli za svoje fotografije vrsto priznanj. Vendar kakor je v športu množičnost porok in pogoj za vrhunske dosežke, tako

tudi pri Diani raste kvaliteta iz kvantitete.

Varstvo okolja zavzema v našem sedanjem družbenem trenutku vidno mesto. Doslej smo mu posvečali premalo pozornosti, zdaj pa, ko na mnogih mestih ugotavljamo zelo kritično stanje in izdatno stopnjo onesnaženosti, poskušamo zagrešeno popraviti. Toda kje začeti? Menim, da pri vzgoji mladine – jutrišnjega krojača življenja. „Fotolov“, ki ima vestranski vzgojni pomen lahko že neposredno, pa tudi preko filmov in fotografij, v procesu socializacije človeka visoko ovrednotimo. V tem vidim možnosti za koristno in plodno sodelovanje med biološkimi krožki osnovnih šol naše občine in med FKK Diana – sekcijo za Savinjsko v Nazarjah.

Intimni svet naravoslovne fotografije je dosegljiv vsakomur, ki ima nekaj najbolj osnovne opreme. Pri odkrivanju naravnih motivov človek plemeniti svoj odnos do narave in doživlja zvrhano mero zadovoljstva. Svet narave je za človeka z objektivom pravzaprav brezmejen, saj mu ponuja nešteto obrazov živali, rastlin in kamenin. Tudi pokrajina, kot

celota, sodi med njegove motive. Kaj je lažje kot fotografirati slikovito pokrajino, bi si zlahka mislil vsak, ki se s tem sam ni nikoli ukvarjal. Znameniti fotografski strokovnjak Ansel Adams, ki se je vse življenje ukvarjal z naravoslovno fotografijo, jo je imenoval „največje preizkušnje za fotografa, a pogosto tudi največje razočaranje.“ Dodajam, da je lahko tudi največje zadovoljstvo, saj je tehnika bolj kot kjerkoli drugje zanimljiva. Ljubitelju narave je fotografski aparat kot svinčnik pisatelju. Ko je film razvit, vidi na njem prizore, ki jih je videl ob snemanju, ne onih, ki so na filmu.

V fotografski abecedi, opazovanju narave in ohranjanju njenih lepote se boste lahko v našem klubu izpopolnili. Za to obstajajo realne možnosti. Klubski kolegi vam bodo radi odgovorili na vprašanja in vam v zagati preprosto in praktično svetovali. Pri nas (zaenkrat) še nismo v zadregi za motive, medtem ko v Zahodni Nemčiji insekticidi že močno ogrožajo različne biotope žuželk in drugih manjših živali. S fotografiranjem torej lahko pričnemo kar v domači kleti ali na podstrešju,

potem gremo na vrt in bližnji travnik, gremo v gozd in zavijemo k bližnji mlaki, če pa se znanec radi hvalimo, stopimo do najbližjega živalskega vrta in „škljocnemo“ kenguruja, bili smo torej v Avstraliji (samo kletka se ne sme videti). Povsod torej najdemo obilico prizorčkov, ki so vredni vsaj enega, če že ne več posnetkov. Sploh velja tudi tu: čim več posnetkov, tem več uspeha! Fotografija narave je neizčrpna, kot je neizčrpno življenje nasploh.

Ob množici sodobnikov, ki skušajo s tem ali onim namenom ujeti v svoj objektiv vse mogoče živali, je potrebno dodobra razmisliti o pomenu tvorstne fotografije in poiskati njene naloge. Večina strokovnjakov biologov se strinja z avtorjem, da naj bi vsako žival kar se da realistično upodobili v njenem naravnem okolju in hkrati skušali optično zapisati čim več podrobnosti njenega vedenja. Za to je vsekakor potreben opazovalni dar, povezan z zoološkim znanjem, kakor tudi dobrišna izurjenost v splošni fotografski tehniki. In v vsem tem se je mogoče izpopolniti v FKK DIANA. V naše vrste vabimo predvsem ljubitelje narave, ki se s fotografijo že poznajo, prav tako pa tudi (popolne) začetnike. Tudi za te bomo poskrbeli. Edini pogoj je ljubezen do narave. FKK Diana namreč ni ozko usmerjen v lovsko fotografijo, ampak se razširja tudi v ostale zvrsti.

V. ŽVIPELJ

Gradnja napreduje

Gradnja nove koče na Loki hitro napreduje. Planinci se zdaj še posebej trudijo, saj se bliža jesen, z njo deževno vreme in delo na planini bo vedno bolj težavno. Če bo šlo vse po sreči, bodo v kratkem postavili ostrežje in kočo tudi pokrili. Ko bo to delo za njimi (ali pa je že), si bodo graditelji lahko malo oddahnili, kajti pod streho se bo dalo potem še marsikaj storiti.

Planinci so doslej opravili že preko 3.500 udarniških ur. Mnoga društva so svojo dolžnost do gradnje koče že izpolnili.

M. A.

Sto let dela in veselja

V današnjem času je pač tako, da se nam presneto redko ponudi priložnost slaviti stoti rojstni dan. Zato smo lahko Gornjesavinčani prav zares ponosni na Jakoba Ročnika, Ročnikovega ata, iz bližine Ljubnega, ki je 26. julija slavil ta redek jubilej. Že mlajše slavljenče, stoletnika pa prav gotovo, vsak prav rad pobara po „receptu“ za tako visoko starost. Ročnikov ata je na takšno vprašanje zvito skomignil in se hudomušno nasmehnil, na vprašanje pa ni odgovoril. Pravzaprav je. Ta recept je njegovo življenje samo. S trdim delom se je boril proti

bolezni, z veseljem in ljubeznijo pa si je pridno nabiral leta. Nekaj takega bi namreč lahko potegnili iz njegove življenjske zgodbe, ki jo prijetnemu sogovorniku prav rad pove.

Jakob Ročnik se je rodil 26. julija 1877 na kmetiji v Robcu. Posestvo je terjalo žensko roko in pri 24 letih se je poročil. Žena, umrla je pred sedmimi leti, mu je rodila osem otrok. Stoletnico mu jih je čestitalo še pet, pa 26 vnukov, 38 pravnukov in verjetno 6 prapravnukov. Čisto točnega števila namreč niti ne ve. Sprva je trdo delal na kmetiji, izučil se je za čevljarja, a ga takšno delo ni mikalo in širom po Jugoslaviji je opravljal gozdarska dela. Teh težkih časov se rad spominja in bolj so se mu vtisnili v spomin kot kasnejša leta. Živo se še spominja dnevo, ko je prvič in zadnjič ležal v bolnici. Bilo je še v prejšnjem stoletju, neke okrog potresa v Ljubljani. V bolnici je ležal zaradi razposajenega časa velikonočnega streljanja, ki je Ročnikove-mu atu vzelo oko.

Pa tudi sicer se teh časov najraje spominja. Ob vsem delu je namreč vedno našel

čas za ljubezen, smeh in citre. Z njimi in s svojo vedrino je bil namreč povsod zaželen. Vedno je bil veseljak, še ob 99. rojstnem dnevu je zaplesal in letos še zmeraj korajžno zapel in zavriskal.

Leta 1930 se je iz hribov preselil k Savinji, si kupil apnenico in postavil hišo v kateri še danes prebiva. Desetletja je pridno žgal apno za bližnjo in daljno okolico. Še v 82. letu je apnenico sam naložil in se pred dvema letoma korajžno povzpel nanjo, da bi prekontroliral, če je pravilno naložena.

Ob svojem stotem prazniku je bil pravzaprav najbolj vesel številnih obiskov, predvsem kakšnega prijetnega sogovornika. Z njim je z veseljem obujal spomine in zbijal šale na svoj in na račun drugih. Visoka leta mu niso ovira, da še vedno najraje govori o veselju in pesmi, o ženskah in ljubezni. Z vitim nasmeškom prav rad pove, da je veliko ljubil...

Kaj naj mu ob stoletnici zaželimo? Vse najlepše in predvsem obilo zdravja, da bi se ob letu zopet dobili in veseli slavili njegov drugi prvi rojstni dan.

Splavarstvo še živi

Že 17 let zapored prirejajo na Ljubnem „Flosarski bal“. Prireditev vzbuja pozornost domačih in tujih obiskovalcev tega lepega turističnega kraja v Zgornji Savinjski dolini. Zanimivo je, kako so prišli na idejo organizirati prireditev, ki naj bi bila tradicionalna. V okviru celotne občine so se zbrali pred 17 leti turistični delavci in se dogovorili, da bodo v bodoče vsako leto v drugem kraju doline prikazali nekdanje splavarstvo, ki je bilo za te kraje dolga stoletja izredne gospodarske važnosti in predstavlja sedaj le še spomine, ki jih ne gre pozabiti.

No, tako so prvič pripravili bal na Ljubnem, uspel je in zato so pozneje odločili, da bo tudi v bodoče ta naloga pripadla Ljubencem, ki so znani po ljubezni do narodnih izročil in seveda kot dobri organizatorji. Ne bi šlo tako lepo z delom, če na Ljubnem ne bi bilo vsestranskega sodelovanja med krajevno skupnostjo in turističnim društvom. Vsi skupaj želijo ohraniti lepoto kraja in se trudijo doseči čim višjo raven turističnih uslug. Da jim slednje uspe, je dokaj lep dokaz, da so bile vse turistične zmogljivosti v juliju in začetku avgusta razprodane. Zahvaljujoč se prizadevnosti nekaterih izredno požrtvovalnih turističnih delavcev in še drugih krajanov uspejo pripraviti vrsto prireditev, ki so zanimive in na dostojni ravni.

Letošnje leto so se zvrstila v času „Flosarskega бала“ športna, šahovska in strelska srečanja, pa seveda ni manjkalo kul-

turnih prireditev. Največje zanimanje pa še vedno predstavlja tisti glavni „flosarski“ del, ki je hkrati tudi zaključek prireditev. Tako se oživljajo ljudski običaji h katerim spada prav na tem območju splavarstvo. Sama ta dejavnost je bila res več ali manj poslovna stvar, le vrsta običajev, kot flosarski krst, odhod na splav in podobno so stvari, ki naj v ljudeh še naprej obujajo sliko takratnih dni in borbe za vsakdanji kruh, ki prav pri flosarjih ni bil lahek, zato pa zelo zanimiv, kot pravijo nekateri nekdanji splavarji. Saj bi marsikateri izmed njih, če bi to bilo mogoče še kar „flosaril“.

Letošnje leto so podelili nagrade najstarejšemu flosarju in najstarejšemu turistu, ta prihaja na Ljubno že preko 20 let! Po svoje dobra zamisel.

Res je, da je po drugih predelih Evrope splavarstvo starejše kot v naši dolini. Tudi prevoz lesa po Dravi se omenja v zgodovini daleč prej. Vendar ne gre pozabiti, da je ta dejavnost v Zg. Savinjski dolini omenjena v listini, ki je bila izdana v Gradcu 30. januarja 1478 in v kateri naroča cesar Friderik III. glavarju v Celju, naj dovoli splaviti po Savinji samo v času, ki je zato v navadi, ne pa sicer, ko „trpijo zavoljo tega škodo travniki in druga tamkajšnja zemljišča“ (citata iz knjige Angelos Baš: Savinji splavarji). Že omenjeno delo o splavarjih, navaja dalje tudi, da se v letu 1524 omenja v Mozirju mitnica, kjer se je pobirala mitnina od splavov. Pa še to, da je imel konec

16. stoletja vsak deseti ljubenski dom žago, kar daje jasno sliko tedanje razvojne stopnje splavarstva na Ljubnem. Veliko o preteklosti splavarstva je napisanega in zbranega v knjigi Angela Baša, zato bi bilo poželeno, da se o njeni vsebini seznanjajo naši najmlajši v šolah. To seveda v okviru možnosti in v želji poznavanja preteklosti domačih krajev in njih običajev. Pa še morda misel o malem

muzeju na Ljubnem, ki jo goji ravnatelj tamkajšnje osnovne šole Jože Prislan bi kazalo podpreti, saj bo sicer mnogo starih predmetov, ki izpričujejo našo narodno umetnost in običaje izginilo po kanalih raznih zbiralcev in prekupčevalcev. Pozneje nam bo morda žal, da nismo znali ohraniti dokazov za našo vsestransko narodno izvirnost.

ALEKSANDER VIDEČNIK

Menina spet vabi

V nedeljo, 14. avgusta so gornjegrajski planinci odprli svoj preurejeni dom na Menini planini. Koča je bila še pred letom dni v takšnem stanju, da so jo morali zapreti in takoj pričeti z obnovo. Začelo se je delo, zbiranje materiala in denarnih sredstev in planinci so to zahtevno delo opravili v zadovoljstvo vseh.

Preko 4000 udamiških ur so opravili požrtvovalni člani domačega društva in preko 170.000 dinarjev so doslej porabili. Preuredili so vse spodnje prostore, obe gostinski sobi in kuhinjo, obnovili so ves inventar, tudi streha in žlebovi so vsi novi. Ob novem zbiralniku vode bodo v kratkem uredili še spodnje zajetje. Sobe so vse prepleškane, nabavili so novo posteljino in napravili nove polknice, skratka, dom je takšen, kakršnega si lahko le želimo. Nova je tudi ograja okoli doma, ki preprečuje živini, da bi se pasla v njegovi neposredni bližini.

Zahvala za vse to gre domačima podjetjema Smreki in

gozdnemu gospodarstvu ter TTKS Mozirje, ki so z izdatnimi finančnimi sredstvi obnovo omogočili. Seveda brez požrtvovalnosti članov domačega društva ne bi šlo, gradnje v planinah so le nekaj drugega kot v dolini. Naj omenim le gospodarja Nandeta Riflja, ki je zadnje mesece živel dobesedno le še za dom na Menini.

Na nedeljski otvoritveni slavnosti se je kljub slabemu vremenu zbralo precej preko sto planincev iz vse naše ožje domovine. V imenu izvršnega odbora PZS je navzoče pozdravil in domačim planincem čestital k uspehu predsednik IO Marjan Oblak, ki je obljubil, da bo zveza v bodoče pri nadaljnjem obnavljanju doma na Menini le pomagala in tako skušala popraviti dosedanja mačehovski odnos do doma gornjegrajskih planincev na Menini planini.

Do konca letošnje sezone bo dom odprt ob četrtek, petkih, sobotah in nedeljah, prihodnje leto pa že ob vsakem času.

M. A.

Košnja, vriskanje in ajdovi žganci...

Prodirajoča mehanizacija vse bolj potiska stara kmečka opravila in običaje povezane z njimi v bledele pozabe. Zato je toliko več vredna pobuda mozirskih in okoliških kmetov in kmetic, ki so se odločili, da vsaj za hip obudijo spomine na čase, ki niti niso tako dolgo za nami. Misel je dala besedo in beseda dejanje. Konec julija so se kosci in grabljice zbrali na Hudobreznikovem travniku. Še prej, ob rani četrti uri, so zavriskali in zapeli skozi trg in prebivalcem pripravili svojevrstno budnico. Bilo jih je tudi dovolj za to, zbralo se jih je kar okrog 50.

V travnik so se zagnali, da je bilo veselje in ob košnji z besedo, pesmijo in vriskanjem obu-

jali spomine na dobre stare čase. Kosa je le kosa, zato so se ajdovi in koruzni žganci, s kislim zeljem in kavo po končanem delu še kako privleli. Tudi pravi likof ni bil odveč. Pripra-

vili so ga pri Majerholdu in do tja krenili v povorki z glasbo na čelu.

Prireditev, ki sta jo podprla ZKZ Mozirje in OGK Nazarje, je nedvomno uspela. Vredna je

več, kot bi si kdo na prvi pogled mislil, najmanj kar je, bi jo veljalo posnemati, hkrati pa si lahko vsi le želimo, da se bodo mozirski kosci in grabljice prihodnje leto spet srečali.

Pa je bilo včasih le lepo . . .

Za lepši jutri

Krajevna skupnost Rečica ob Savinji leži pod obronki Mozirskih planin in je po površini največja v mozirski občini. V njenih 13 naseljih živi in ustvarja okrog 2200 prebivalcev. Veliko število za delo sposobnih se vsak dan vozi na delo v druge kraje, v občini in izven nje, ostali pa se bavijo z obrtno dejavnostjo in predvsem s kmetijstvom. Neizpodbitno dejstvo je, da so v krajevni skupnosti več kot delavni in da se njeni prebivalci zavedajo svoje vloge, ki jo imajo pri izgrajevanju njihovega boljšega jutrišnjega dne. To svojo zavest so doslej že mnogo krat potrdili in jo z zavzetim reševanjem tekočih problemov vedno znova potrjujejo. Tudi družbeno-politično življenje je dobro organizirano, vse organizacije in večina društev deluje s polno paro, plodna tla pa je v krajevni skupnosti Rečica našel tudi delegatski sistem. Ob vsem tem zato ni slučaj, da je prav ta krajevna skupnost za svoje aktivno delo prejela priznanje Osvobodilne fronte.

Zahtevne naloge

Krajevna skupnost si je za svoje delo zadala petletni srednjeročni razvojni načrt. V njem je na prvem mestu vsekakor re-

ševanje perečih komunalnih problemov. Pri uresničevanju tega načrta so doslej že dosegli znatne uspehe. Poglejmo si jih:

- od 20 kilometrov krajevnih cest so jih asfaltirali 13, ostalih sedem pa še čaka na črno prevleko. Odveč seveda ni podatek, da vse te ceste uspešno in redno vzdržujejo;
- obnovili so prosvetni dom. S tem so rešili pereč problem. S prostovoljnim delom krajanov so med drugim obnovili streho in oder ter pridobili obilo za redno delo prepotrebnih prostorov. V njih bodo našli svoje mesto pevci, knjižnica, kulturna skupnost in vsi drugi, ki doslej niso imeli ustreznih prostorov za svoje delo;
- v sodelovanju s trgovskim podjetjem Savinja so odpravili staro pomanjkljivost: v samopostrežni trgovini so uredili trafiko;
- uspešno so razširili telefonsko omrežje na področju krajevnih skupnosti;
- trenutno so svoje napore usmerili v urejevanje avtobusnih postajališč in so akcijo uspešno privedli h kraju, prav tako pa se ukvarjajo z obnovo mostu v Spodnji Rečici;
- največji zalogaj v zadnjem času pa predstavlja modernizacija 3 kilometre dolgega cestnega odseka od Rečice

preko naselja Dol Suha do Žekovca. Ta cesta ima za Rečico, za prebivalce ob njej in za širšo družbeno skupnost, velik pomen. Znatno bo skrajšala pot do spodnje gondolske postaje v Žekovcu, dala dobro spodbudo dokaj zamrli turistični dejavnosti v Rečici sami in prebivalcem ob njeni poti v veliki meri olajšala vsakodnevno življenje in delo. Cesta bo, brez polmetrskih bankin, široka štiri metre. Četrtno sredstev, njena predračunska vrednost je 2,4 milijona, bo prispevala krajevna skupnost, ostala sredstva pa bodo poleg gospodarstva prispevali krajani sami, bodisi v obliki samoprispevka, ki ga že plačujejo, bodisi s prostovoljnim delom. Prav pri slednjem so se krajani več kot izkazali. Vrednost njihovega prostovoljnega dela je izjemno velika, saj so v treh večjih in številnih manjših akcijah sami opravili vsa dela razen asfaltiranja in dveh mostov. Delali so vsi krajani, pa mladina, avtoprevozniki in drugi. Takšna zavzetost in pridnost sta vsekakor pogoj, da bodo uspešno uresničili tudi preostali del obilnega srednjeročnega načrta. Zahtevnih nalog v njem nikakor ne manjka.

Do leta 1980

Kako visoko in pogumno so si zavihali rokave so priča prav naloge, ki jih trdno odločeni nameravajo opraviti v naslednjih letih, točneje do leta 1980:

- rekonstruirali bodo še preostale ceste;
- uredili bodo vodovod v Grušovljah in Šentjanžu, ki ga sicer že gradijo, a dela potekajo vse prepočasi;
- obnovili bodo cesto med Homcem in Pobrežjem;
- uredili bodo kanalizacijo v starem delu kraja in v novem zazidalnem okolišu;
- seveda morajo urediti prvi zazidalni okoliš za 25 enodružinskih hišic, pripravljajo pa že načrte za drugega;
- zgraditi nameravajo mrliško vežico;
- vse sile bodo usmerili tudi v morebitno izgradnjo prepotrebnega poslovno-stanovanjskega objekta in stanovanjskega bloka;
- ob vsem tem seveda ne bodo mogli pozabiti na reševanje večjih ali manjših sprotih problemov.

Pravilna pot

Pravilno zastavljena pot napredka v krajevni skupnosti Rečica se kaže tudi v tvornem de-

lu družbeno-političnih organizacij in društev in v njihovi tesni medsebojni povezanosti. Njihovo delo se prepleta na vseh družbenih ravneh. Ob kopici izvirnih pobud in idej uspeh skoraj ne more izostati. Vse to velja tudi za krajevno organizacijo SZDL. Njen izvršni odbor vodi Zdravko Novak, ki ga tudi sicer ne manjka skoraj nikjer.

Da bi spoznali posamezne žgoče probleme na svojem področju so se člani izvršnega odbora in sveta krajevnih skupnosti odločili, da poberejo članarino za Socialistično zvezo sami. Tako so prišli v sleherni hišo in so s krajani navezali tesne stike. Spoznali so težave, probleme in stiske, ki jih mogoče ne bi nikoli. Še vedno je namreč pogost pojav, da marsikdo ne želi ali ne more povedati o stvareh, ki ga tarejo, na ta način pa neredko izostanejo tudi koristni predlogi za nadalnje boljše delo.

Delo družbeno-političnih dejavnikov je bilo v zadnjem času še zlasti pomembno. Kraj je namreč v minulih letih veliko izgubil. Prej so imeli usnjarno, samostojno zadrugo, lesno obrt, mlin in osemletko. Ko so bile te dejavnosti ukinjene ali okrmjene, je razumljivo splahnela tudi volja krajanov do sodelovanja. Z zavzetim delom so na Rečici in v krajevni skupnosti na sploh uspeli premostiti tudi to težavo in si postaviti temelje za vsestranski napredek.

Majhni in močni

Osnovna značilnost organizacije ZK v krajevni skupnosti je njeno tvorno in vsebinsko bogato delo, navkljub njeni številčni šibkosti glede na obseg krajevnih skupnosti in število njenih prebivalcev. Vseh komunistov je 43, sama osnovna organizacija pa jih šteje le 14. Poudariti velja, da se dnevno vozi na delo drugam kar preko 500 prebivalcev, ki so vsi in še zlasti komunisti v veliki meri vključeni v družbeno-politično delo v svojih organizacijah združenega dela. Težave nastajajo tudi v strukturi članstva. Večinoma so to starejši ljudje, premalo je mladih komunistov, kmetje pa kljub znatnim naporom niso vključeni. Pri kadrovanju slednjih bi morali imeti večjo vlogo kmetijska zadruga in obrat za kooperacijo pri nazarskem gozdarstvu, ki imata s kmeti pogostejše in bolj pristne stike. Vsekakor kaže, da bo delo osnovne organizacije, vloženo na tem področju, rodilo sadove.

Vzrok za majhno število članov je tudi zahtevnost kriterijev pri sprejemanju v organizacijo. Na Rečici si namreč ne želijo

Lepoti Rečici ni kaj oporekati

številne a neaktivne organizacije, hočejo delovno, idejno in akcijsko sposobno vrsto komunistov, pa naj je ta velika ali majhna.

Sicer so komunisti prisotni na vseh ravneh življenja in dela krajevne skupnosti. So aktivni soustvarjalci v vseh ostalih družbeno-političnih organizacijah, društvih in družbenih organizacijah. S spodbudami in delom so oživili delo ZSMS, kultumoprosvetnega, športnega in ostalih društev. Na rednih sestankih, ki so sproščeni, pristni, kritični in jim je tuja gola formalnost, rešujejo vse probleme krajevne skupnosti in kraja. Med ostalim se trenutno največ ukvarjajo s pripravami na kongres ZKJ, ubadajo se s komunalnimi problemi, poleg tekočega dela pa jih žuli zlasti novogradnja popolne osemletke. Z ukinitvijo višjih razredov je nastala vrzel na kulturnem področju, še bolj pa pri vključevanju najmlajših v mladinsko organizacijo, ki bi morala biti kadroviski vir za vrste ZK.

Vključevanje komunistov v vse njene pore, njihov delovni načrt in ustvarjalna zagnanost pa so porok, da bodo v sodelovanju z ostalimi krajanji v tem tudi uspeli in s tem storili pomemben korak naprej v razvojnih stremljenjih Rečice in Rečičanov.

Opozarjajo nase

Mladi na Rečici so bili pravzaprav vedno aktivni, le svojega mesta v organiziranem delu Zveze socialistične mladine niso uspeli najti v dovolj veliki meri. Stvari so krenile na bolje, ko je funkcijo predsednika osnovne organizacije prevzela Verica Pečnik. Od tedaj dalje so stvari krenile na bolje in mladi so z delovnimi uspehi kaj kmalu opozorili nase. Delno so uspeli rešiti že kar kronični problem vseh mladih, problem prostorov za redno delo in sestajanje namreč. Svoje pravo mesto so mla-

Le kaj bi pivovarji brez hmelja (tudi rečičkega)

dinke in mladinci najprej našli v tesnem sodelovanju s športnim in kultumoprosvetnim društvom in tu dosegli lepe uspehe, tvorno so se vključili zlasti v delo pri modernizaciji ceste Dol Suha, vestno pa se vključujejo v uresničevanje programa občinske konference ZSMS Mozirje in predstavljajo eno najboljših osnovnih organizacij v občini. Pri vsakdanjem delu mlade nekoliko pesti le problem raztresenosti vasi in zaselkov in usklajevanje prostega časa mladih, kar je pri kmetih, delavcih, dijakih in študentih zares problem. Pa volje kljub temu niso izgubili in so trdno odločeni letošnji akcijski program v celoti uresničiti.

Hmelj in usluge

Zadružna enota Rečica, sektor lastne proizvodnje, ima zaposlenih 78 ljudi, njena dejavnost pa je v pretežni meri osredotočena na pridelovanje hmelja. Na tem območju je 34 hektarov hmeljišč, na dveh hektarih pa pridelujejo tudi ribez.

Kmetje se v glavnem ukvarjajo s proizvodnjo mleka in s pitanjem mlade govede, nekaj jih redi kokoši nesnice in pita piščance, na področje krajevne skupnosti pa vse močnejše koraka tudi kmečki turizem.

V aktivnost zadružne enote spadajo tudi nekatere uslužnostne dejavnosti, kot so usluge strojnega in avtoparka, pa mehanične delavnice, ki so zlasti pomembne zaradi uslug, ki jih nudijo kmetom kooperantom. Delavnica sama postaja počasi premajhna in jo bodo morali posodobiti, saj je treba vedeti, da je v dolini že preko 800 traktorjev in jih je vsak dan še več. Ubadajo se še z melioracijskimi deli, pa s kmetijsko apoteko in ostalimi vsakodnevnimi opravili.

Pestra dejavnost

V prizadevanjih za boljši jutri rečičke krajevne skupnosti ne zaostajajo mnogo, ali pa nič, tudi ostala društva. Gasilci so pred kratkim praznovali svojo 95-letnico. Dobili so nov avto in tudi sicer so dobro pripravljene in opremljene. Pohvaliti velja še izredno marljive gasilce na Pobrežju in v Grušovljah. Vsa tri društva so zelo aktivna, udeležujejo se vseh tekmovanj in na njih dosegajo vidne uspehe tudi na republiški ravni, najpomembnejše pa je, da jim pri kakršnihkoli težavah vedno in z veliko razumevanja priskoči na pomoč večina prebivalcev krajevne skupnosti.

Tudi kulturno življenje je po obnovi prosvetnega doma zaživelo v polni meri. Zelo delavni sta pevska in dramska sekcija, pa tudi knjižnica bo kmalu nared. Rečičani se lahko pohva-

lijo še z nečem, s čemer se drugi kraji ne morejo. Rečica namreč nudi sedež občinski godbi na pihala, ki je dolga leta ni bilo, zahvaljujoč starejšim godbenikom in entuziastom pa je sedaj ponovno zaživela. Godbeniki so pretežno iz Rečice, le nekaj jih je iz Ljubnega in ostalih krajev. Mozaik pestrosti dela v krajevni skupnosti uspešno dopolnjujejo tudi organizacija Rdečega križa, pa borci upokojenci in lovci, verjetno smo premalo prostora posvetili še športnikom.

Tudi problemi so

Začnimo kar pri društvih. V skrbi za čisto in urejeno okolje, za kar resnici na ljubo vsi krajanji še nimajo dovolj posluha, je prav žalostno, da hortikulturno društvo že nekaj časa spi, dokaz mrtvila na turističnem področju pa je zlasti praktično mrtvilo turističnega društva. Tukaj jih čaka še obilna mera dela, težko pa je verjeti, da tudi tu ne bodo uspeli.

Rečičane moti še to, da ob treh bivših mesnicah, danes nimajo nobene, tudi poštni sistem je skoraj nerazumljivo urejen, vendar so pri urejevanju tega problema pri PTT podjetju nalleteli na neizpolnjene obljube. Popolna osemletka jih pesti najbolj, vendar upajo, da jo bodo svojo vztrajnostjo in delom pridobili nazaj.

Še so problemi, le kdo jih nima. Toda Rečičani so jih spoznali, se z njimi soočili in so jih trdno odločeni odpraviti. Dosedanja zagnanost in uspehi so dovolj močno zagotovilo, da jih bodo rešili. In vseh naenkrat ne morejo, kateregakoli pa se bodo lotili ne bo ostal nerešen.

KDO JE KDO

Predsednik zbora KS
Predsednik sveta KS
Predsednik delegacije v zboru KS
Predsednik splošne delegacije
Predsednik krajevne konference SZDL
Predsednik IO KK SZDL
Sekretar OO ZK
Predsednik krajevnega odbora ZZB NOV
Predsednik OO ZSMS
Predsednik ŠD Mladost
Tajnik KS
Predsednik PGD
Predsednik prosvetnega društva
Predsednik lovske družine

ANTON HRIBERNIK
IVAN JERAJ
ALOJZ BASTL
ANTON TIRŠEK
JOŽE CELINŠEK
ZDRAVKO NOVAK
DRAGO JELENKO
ANTON VENEK
VERICA PEČNIK
SILVO ZDOLŠEK
FRANC NADVEŽNIK
FRANC ZVIR
ZDRAVKO NOVAK
MILAN REPENŠEK

Le tako naprej

V letošnjem letu je občinska konferenca Zveze socialistične mladine Mozirje že pripravila vrsto enodnevnih mladinskih delovnih akcij. Razen ene so uspeli vse, pa še pri tej edini so bili mladi, ki so se je udeležili, „žrtev“ neresnosti in neizpolnjenih obljub s strani naročnika del.

Ob tem si je OK ZSMS pridno nabirala izkušnje in polnila občutne vrzeli iz preteklih let na področju prostovoljnega dela mladih v Gornji Savinjski dolini. Zanimanje za mladinske delovne akcije je poraslo, z njim delovna vnema, tudi želje so dobile večji obseg in sklenili smo se lotiti nekaj večjega.

Izbira pravzaprav ni bila težka. Ideja o obnovi ene od partizanskih bolnišnic na Solčavskem, v tem primeru bolnice v Robanovem kotu, je med mladimi v naši občini tlela že dalj časa, prav letos pa smo končno prešli od besed k dejanjem, se akcije v začetku avgusta resno lotili in jo uspešno izvedli. Mladi smo sami zbrali potrebna sredstva in material, pri čemer smo naleteli na dokajšnjo mero razumevanja družbeno-politične skupnosti in združenega dela v občini. Zato se še posebej

zahvaljujemo izvršnemu svetu SO Mozirje, ozd GG Nazarje in tozd GG Luče, Lesni industriji GLIN Nazarje in tozd Žagarstvo, ozd Smreka Gornji grad, Modni konfekciji Elkroj in ZKZ Mozirje.

Po vseh pripravljanih delih se je v taboru v Robanovem kotu, tega smo postavili z veliko razumevanja in z izdatno pomočjo občinskega štaba TO, zbralo 27 brigadir in brigadirjev iz naše občine in pet mladih iz pobratene občine Čajetina. Z udeležbo slednjih smo storili nov korak na poti k nadaljnjemu poglobljanju stikov s to bratsko srbsko občino in prešli raven sodelovanja v obliki golega izmenjavanja delegacij. Ob tem so zelo pomembni tudi številni osebni stiki, ki smo jih v teh dneh navezali z mladimi z Zlatibora.

Akcija je dobila ime „Robanov kot 77“, mladinsko delovno brigado pa smo poimenovali po heroju Slavku Šlandru. Brigadirji so se v štirih dneh resnično izkazali in upajo, da so dostojno nosili ime slavne partizanske brigade. Delo v strminah levega ostenja nad Robanovim kotom je od vseh zahtevalo res-

Pravilno razdeljeno delo gre hitro od rok

nično zavzetost in veliko naporov, volje in delovne vneme pa v vseh dneh ni nikoli zmanjkalo. Kljub nepredvidenim težavam smo akcijo pravočasno zaključili in obnovljeni del bolnice takoj po končanem delu tudi odprli. Pri delu nam je z nasveti pomagal Anton Ikoč iz Solčave, ki je preživele ranjence in tiste, ki so v Robanovem kotu zanje skrbeli, tudi povabil na otvoritev. Vsem zbranim je ob otvoritvi spregovoril predsednik občinskega odbora ZZB NOV Mozirje, Vlado Košir, brigadirji pa so sami pripravili še kulturni program. Kasneje smo preživele borce pri Robanovi domačiji – gospodarju in njegovim se za pomoč in razumevanje ob delovni akciji najtopleje zahvalujemo – pogostili s partizanskim golažem. V spomin na otvoritev in srečanje ob njej smo mladi vsem udeležencem podarili po dve reprodukciji slik bolnice v Robanovem kotu, ki jih je k njeni obnovi (obenem z reprodukcijami) prispevala Liza Lik.

V prihodnje nameravamo v obnovljenem delu bolnišnice urediti skromen muzej, ki naj bo pomnik na težke in hkrati svetle dni iz naše polpretekle zgodovine, pri tem pa nam bodo v največjo vspodbudo izrazili hvaležnosti in veselja preživelih ranjencev in ostalih borcev, ki so se v vihuri druge vojne mudili v Robanovem kotu.

Mladi v Gornji Savinjski dolini smo prepričani, da smo s to akcijo zopet okrepili zanimanje za delo v mladinskih delovnih brigadah od lokalne do zvezne ravni, da smo z obnovo dali tehten prispevek k ohranjanju svetlih izročil NOB in revolucije in se vključili v širok splet prireditvev ob letošnjih jubilejih. Najpomembnejše za nas pa je, da smo se na ta način skromno odložili tistim, ki so se za nas borili in zlasti tistim, ki so v tej borbi za vse nas žrtvovali največ – svoja življenja.

Dobri rezultati

Osnovna strelska organizacija iz Solčave je pod pokroviteljstvom občinske strelske zveze organizirala občinsko tekmovanje z MK puško v počastitev dneva graničarjev. Na tekmovanju so sodelovale vse strelske organizacije iz mozirske občine ter ekipe mladincev in lovcev iz Solčave. Kot gostje so sodelovali tudi graničarji iz obeh karavil.

Strelci so dosegli zelo dobre rezultate. Ekipno je prvo mesto osvojila OSO Solčava s 235 krogi od 300 možnih, druga je bila ekipa sekcije iz Strug pri Lučah z 228 krogi, tretja pa s 227 krogi ekipa OSO Luče. Pri posameznikih je bil najboljši Franc Podbrežnik iz Solčave, drugo mesto pa je osvojil Anton Kladnik iz Luče.

S tem tekmovanjem so člani strelskih organizacij lepo počastili praznik graničarjev, obenem pa ponovno okrepili prijateljstvo med svojimi člani in vojak, ki zvesto čuvajo naše meje.

A. IKOČ

Nova zmaga

Mozirski strelci so konec julija zopet slavili pomemben delovni uspeh. Ob osrednjem strelišču v Mozirju so namreč izročili svojemu namenu nov montažni objekt. Novih prostorov se veselijo še zlasti zato, ker jim bodo nudili ob tekmovanjih in pozimi varno zavetje, z njimi so pridobili prostore za nemoteno delo in varno shrambo za rekvizite. Vse to jim je nova spodbuda za nadaljnje delo in hkrati pogoj za še večji razmah strelskega športa.

Ob otvoritvi so pripravili tudi tekmovanje z malokalibrsko puško, ki se ga je v 18 ekipah udeležilo 72 strelcev iz vse občine. Ekipno so bili najboljši domači strelci pred gasilci in lovci, prav tako iz Mozirja. Tudi na naslednja tri mesta so se uvrstile mozirske ekipe. Pri posameznikih je bil s 44 krogi najuspešnejši Milan Cerar iz Ljubnega, za njim pa sta se s 43 in 42 krogi uvrstila Franc Grobelnik in Rudi Hudolin, oba iz zmagovite ekipe mozirske osnovne strelske organizacije.

Ob otvoritvi je bilo zares svečano

Obračun izgradnje vrtca v Nazarjih

Zaradi velikega števila otrok (predšolskih) in izredne prostorske utesjenosti je skupščina skupnosti otroškega varstva občine Mozirje v februarju 1976 sprejela sklep, da se v Nazarjah zgrade novi vzgojnovarstveni prostori. Izvoljen je bil poseben gradbeni odbor za gradnjo vrtca v Nazarjah, ki se je po predloženih ponudbah odločil za štirioddelčni montažni vrtec Marles. To odločitev so pogojevali: omejena finančna sredstva (do 3.000.000.—din), kratek rok postavitve (120 dni), možnost delnega kreditiranja Marlesa, najcenejša izvedba na kvadratni meter površine in lepo vkapljanje stavbe v okolje Nazarj. Gradnja vrtca se je pričela novembra 1976, tehnični pregled je bil 22. marca 1977, 23. aprila pa je bil vrtec predan svojemu namenu.

Poudariti velja, da je bila gradnja izven referendumskega programa in zato tudi brez udeležbe sredstev iz tega programa. Velika nuja, predvsem pa pripravljenost delovnih ljudi v občini in krajanov Nazarj so omogočili, da je problem vzgojnega varstva v Nazarjah rešen. Prav zaradi te pripravljenosti in angažiranosti ljudi menimo, da je potrebno vedeti kako in odkod so se zbrala potrebna sredstva in kako so se porabila.

Viri sredstev za gradnjo vrtca Nazarje

I. Odstopljena sredstva vrtnih sredstev zdravstvene skupnosti 1975

	din
— GLIN Nazarje	255.000.00
— Skupna služba	
SIS Mozirje	1.121.10
— Osnovna šola Luče	5.000.00
— Turist Nazarje	13.185.75
— Osnovna šola Mozirje	12.159.40
— Skupščina občine Mozirje (uprava)	17.314.30
— Savinja Mozirje	12.856.30
— TGO Gorenje	83.847.50
— Delavska univerza Mozirje	672.75
Skupaj	401.157.10

II. Sredstva po samoupravnem sporazumu po ZR 1976:

	din
— Delovna skupnost skupne službe gozdarstvo	1.000.00
— OSZS Mozirje	800.00
— Občinska konferenca ZK Mozirje	800.00
— GLIN Nazarje	183.800.00
Skupščina občine	

Mozirje	30.000.00
— Občinska konferenca SZDL Mozirje	800.00
— Delavska univerza Mozirje	1.200.00
— SDK ekspozitura Mozirje	2.800.00
Cinkarna obrat Ljubija	20.000.00
— LB ekspozitura Mozirje	4.800.00
Skupaj	246.000.00

III. Drugi viri:

	din
— Kredit Marles Maribor	1.200.000.00
— Krajevna skupnost Nazarje	50.000.00
— Skupnost otroškega varstva Mozirje	1.591.353.30
— Obresti od avista sredstev	8.689.90
Skupaj	2.850.039.20

Skupaj zbrana sredstva I., II. in III. 3.497.200.30

GLIN Nazarje je pod II. v letošnjem letu realiziral polovično obveznost, drugo polovico pa bo realiziral po zaključnem računu 1977. TGO Gorenje — tozd Nazarje je sporazum sprejel, sredstva pa še niso prenešena na žiro račun 3663 (za izgradnjo vrtca Nazarje). Ta sredstva se bodo poleg sredstev iz skupnosti otroškega varstva Mozirje porabila za odplačilo anuitet Marlesu v letih 1977 in 1978.

Poraba sredstev

	din
Vrtec Nazarje	2.993.086.60
Odplačilo anuitet Marlesu (dvakrat)	430.555.00
Saldo na žiro računu 3663	73.558.70
Skupaj	3.497.200.30

Vrtec Nazarje:

	din
— vrednost stavbe Marles	2.644.007.20
— drugi stroški (razna soglasja, zemljišče, elektro in vodovodni priključek, projekt ip)	93.796.75
— oprema	196.850.40
— drobn inventar	58.432.25
Skupaj vrednost vrtca	

Nazarje 2.993.086.60

Naj se ob tej priliki zahvalimo vsem tistim, ki so na kakršenkoli način in v kakršni koli obliki prispevali, da je osemdeset predšolskih otrok že letos dobilo prepotrebne prostore, ki jim omogočajo nemošten in popolnejši razvoj.

SKUPNOST OTROŠKEGA VARSTVA OBČINE MOZIRJE

Prijetna osvežitev

V okviru praznovanja 17. tradicionalnega Flosarskega bala je bila v začetku avgusta na Rečici ob Savinji zanimiva šahovska manifestacija. Na pobudo turističnega društva Ljubno je Zgornjesavinjski šahovski klub organiziral šahovsko simulantko. Z mojstrom Ivom Bajcem se je pomerilo 21 šahistov iz Mozirja, Nazarj, Nove Štife, Rečice in iz Ljubnega. Tudi zgornjim Gornjesavinjčanom se bo v bližnji prihodnosti ponudila podobna priložnost za preizkus šahovske kondicije.

Že kar na začetku so se boji tako zaostri, da je postalo vse skupaj prijetno zanimivo. Iz vsake šahovnice je žarela želja po zmagi. „Ne, ne! Savinjski se pa ne damo!“ Pa so kombinirali, napadali, se branili in tako zavzeto razmišljali, da so jih kazalci na uri komaj dohajali. „Maraton“ je trajal kar tri ure in pol, zadnja dolgoprogaša pa sta jo vlekla še pol ure več. Na srečo poznamo pri šahu še mat, sicer bi si Erno Špeh in mojster Ivo Bajec še naprej skakala v lase.

Kot je mojster Bajec kasneje dejal, je moral s skakanjem prenehati, ker je spregledal konja. Nekdo pač mora biti zmagovalec!

Končni rezultat je bil sledeč: zmagal je Erno Špeh, remizirali so Kumer, Marjanovič st. (vsi iz Mozirja) in Novak iz Rečice, vse ostale partije pa so se končale z zmago Iva Bajca. Po zakuski, ki je sledila, so se ljubitelji šaha zadržali z gostom v prijetnem pogovoru. Skupaj so

ugotovili, da je šah zelo koristen možganski trim, ki ga je treba med mladimi še popularizirati.

Ob koncu lahko ugotovimo, da je bila organizacija odlična in vabimo mojstra Iva Bajca tudi v prihodnje v naše vrste.

V. Žvipelj

Mojster in njegovi nasprotniki še preden so se boji prav razvneli

Gasilstvo – pomemben element družbene samozaščite

Predsednik občinske gasilske zveze Mozirja, Franc Hriberšek, je ob predaji novega gasilskega doma na Pobrežjih pri Nazarjih, odprli so ga 14. avgusta, v osrednjem govoru označil gasilstvo kot vse važnejši element družbene samozaščite in ljudske obrambe. Čestital je gasilem in vaščanom Trnovca in Pobrežij, ki so v dobrih dveh letih zgradili nov gasilski dom v vrednosti 800.000 dinarjev (uporabna vrednost je veliko večja). Z lastnimi sredstvi, prostovoljnim delom ter neugnanim prizadevanjem nekaterih gasilskih veteranov. Delež družbenih sredstev ni bil večji od desetine, kar seveda ni spod-

budna praksa.

Star gasilski dom ni več ustrežal namenu, adaptacija pa bi bila težko izvedljiva naloga. Zato so se gasilci in krajanje odločili zgraditi sodoben dom, ki bo služil kar več namenom hkrati. Projektiran je tako, da ima več prostorov, primernih za hrambo gasilskih sredstev, zbor ljudi ter manjše kulturno družabne prireditve.

Ob otvoritvi doma so predstavniki ZZB NOV Rečica ob Savinji odkrili na domu novo spominsko ploščo 19 žrtvam fašizma – gasilem domačinom, katerih imena so zbledela na starem marmorju. Spomin-

ska ploščo je odkril predsednik krajevne organizacije ZZB NOV Rečica, inž. Tone Venek in spregovoril o pomenu žrtv NOV v Gornji Savinjski dolini ter o nalogah borcev in mlajših občanov za razumevanje koncepta ljudske obrambe in samozaščite.

Pokrovitelj, GLIN Nazarje, ki je namenil pobreškim gasilem znatna sredstva se zaveda, da je vsaka gasilska organizacija potrebna oziroma nujna za reše-

vanje in pomoč ob požarih in drugih elementarnih nesrečah. Zato bo GLIN tudi v prihodnje podpiral prizadevanja gasilstva, saj obstoja stalna nevarnost za požare v gornjesavinjskem gozdnem kompleksu ter v lesnopredelovalnih obratih v Nazarjih in Gornjem Gradu.

Simbolični trak je prerezal predsednik pokrovitelja, inženir Marjan Dobrovc in tako tudi uradno predal nov dom v uporabo.

Dom gasilcev Pobrežje, velika pridobitev vseh občanov Zgornjesavinjske doline

Zakaj tako?

Da imamo v naši občini slabo trgovsko mrežo, vemo vsi. Čas pa je, da javno in glasno poveljmo, da je stanje v Mozirju najslabše. Trgovine glede izbire in kakovosti že dalj časa ne dosega, vsaj povprečja drugih občin. Mislim, da bi moralo biti odgovornim že zdavnaj jasno, da sta se število in struktura prebivalstva bistveno spremenila in da kupci puščajo denar v boljših trgovinah izven občine. Od vsega se je spremenil le odnos prodajalcev do kupcev, pa še to žal na slabše. Tako doživlja kupec v naših trgovinah poleg slabe izbire in nekakovostnega blaga še goljufije in druge nečestitosti. Ta kritika se nanaša na trgovino z zelenjavo in na samopostrežbo. Omenjeni pojavi niti niso enkratnega značaja.

Boljše in južno sadje (banane) se dostikrat prodajajo kar zadaj v skladišču zelenjavne trgovine, poznanim osebam z navadno rezervacijo in podobno. Zakaj tako? Da se pri tehtanju goljufa, naj pojasni primer, ki se mi je pripetil v soboto 18. 6. ob 13. uri v zelenjavni trgovini. Med drugim sem kupil tudi kilogram paradižnika. Ko mi je prodajalka stehtala 92 dekagramov paradižnika in jih 100 zaračunala, sem jo vprašal koliko je stehtala. Dobil sem odgovor 1 kilogram. Vzel sem vrečko in jo v prisotnosti prodajalke in drugih ljudi dal na tehtnico. Kazalec je pokazal 92 dekagramov z vrečko vred. Ne mislite, da se je opravičila. Kaj takega kvalificirana prodajalka pač ne zmora. Od prodajalke, ki niti na tehtnico ne pozna in zaračunava več-

jo kilažo od prave, tega niti nisem pričakoval.

Isti dan sem vrnil tudi krompir, ker sem pač plačal krompir, ne pa cim in raznih drugih smeti. Posluževala me je prodajalka Milena Ilovšek. Vem, da večje zaračunavanje ne pade v žep, goljufati pa se tudi ne pustim. Trgovina s svojim kadrom (tudi vodstvenim) pa se naj že zaveda, da so plače odvisne od nas kupcev. V trgovino ne hodimo gledat prodajnega osebja. Osebe je v trgovini zaradi nas kupcev. Pravo nasprotje je v isti trgovini tovarišica Goličnikova.

Glede boljše in bolj kakovostne ponudbe v zelenjavni trgovini pa predlagam, da bi razen štirih na pol praznih lesenih gajbic in prevelikega števila steklenic z alkoholnimi pijačami, lahko zares nudila kaj več. Poleg slabega vodenja še slaba organizacija.

O samopostrežbi pa le toliko. Kot kupec želim vedeti, koliko mesa in drugih mesnih izdelkov je stehanih in koliko jih plačam. Dobim sicer račun s ceno, še vedno pa ne vem koliko mesa sem dobil. Mislim, da do kupcev to ni preveč čisto. V soboto 18. 6. sem skoraj plačal 1,70 kilograma suhih klobas in dobil samo kilogram. Ne verjamem, če lahko otrok ali starejši občan sledi hitri menjavi številčnice in pravilni nastavitvi tehtnice.

Veliko je še občanov – kupcev, ki bi se radi pritožili oziroma, ki niso zadovoljni. Te besede niso napisane zlonamerno, ampak z željo, da se stanje nujno popravi v korist in v zadovoljstvo nas vseh.

IVO NOVAK

Veliko športa

V okvir prireditev ob vsakoletnem Flosarskem balu na Ljubnem sodi tudi šport. Ob letošnjem, že 17. po vrsti, so se športniki še posebej potrudili. Zanimivi boji v različnih vrstah so se v tednu pred balom kar vrstili. Prav gotovo ni noben čudež, če so se tudi tokrat najbolj potrudili odbojkarji. Veliko število ekip, med njimi nekaj zelo kvalitetnih, je Ljubencem in drugim obiskovalcem uspelo prikazati vse lepote te dinamične igre.

Na dvodnevem turnirju se je pomerilo 9 ženskih in 7 moških ekip. Pri moških je v finalni tekmi Topolščica presenetljivo premagala favorizirano ekipo Mislinje. Za njima so se do 7. mesta zvrstile naslednje ekipe: Črna, Ljubno, Braslovče, Marles iz Maribora in Savinja iz Celja.

Pri ženskah so se igralke OK GLIN Ljubno uspešno kosale z vsemi nasprotnicami. Zlasti se je izkazala prva ekipa, ki pa je v finalu le morala priznati premoč boljšim odbojkaricam iz Mislinje. V predtekmovanju so domačinke po vrsti in gladko premagale vrstnice Savinje, Marles in Rogoze. Končni vrstni red pri ženskah je bil: Mislinja,

OK GLIN Ljubno, Fužinar, Ljubljana, Celje, Rogoza, Maribor, GLIN Ljubno II in Savinja. Omenimo naj, da so ljubenske odbojkarice teden dni zatem zmagale tudi na turnirju ob hmeljarskem prazniku v Braslovčah, pa tudi z gostovanja v Rogozi so se vrstile neporažene.

Med štirimi ekipami so bili v rokometu prepričljivo najboljši Lučani. V kegljanju je nastopilo 18 moških in ženskih ekip. Pri fantih so bili najboljši ljubenski kovinarji, pri dekletih pa ekipa TVD Partizana iz Ljubnega.

Savinjske NOVICE

„Savinjske novice“ izhajajo mesečno – Izdajajo SO in delovne organizacije občine Mozirje – Urejuje uredniški odbor – Glavni in odgovorni urednik Janez Plesnik – Uredništvo in uprava: Mozirje 175, telefon 063-830-017 – Žiro račun pri SDK ekspozitura Mozirje št. 5076-637-56 – Savinjske novice, glasilo SO Mozirje – Rokopise, objave in oglase za vsako številko sprejemamo do dvajsetega v mesecu – Grafična priprava CZP „Dolenjski list“ Novo mesto – Tisk: tiskarna Ljudske pravice Ljubljana – Po mnenju IS SRS, Sekretariata za informacije (št. 421. 1/72 z dne 9. maja 1973) je časopis oproščen davka na promet proizvodov.